

[opis]

Zjawisko bezrobocia ma negatywny wpływ zarówno na gospodarkę kraju, jak i na funkcjonowanie gospodarstw domowych. Dlatego też rządy państw mogą i powinny stosować odpowiednie narzędzia w celu łagodzenia jego skutków, a w szczególności ograniczać czas jego trwania. Stosowane są różnorodne formy wsparcia i aktywizacji osób pozostających bez pracy w ogóle i w stosunku do konkretnych grup. Rezultaty wprowadzania konkretnych programów nie zawsze da się przewidzieć. Ważne zatem jest prowadzenie badań i wskazywanie stopnia skuteczności stosowanych narzędzi.

W Polsce aktywna polityka rynku pracy realizowana jest poprzez wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy. Do oceny skuteczności wdrażanych form aktywizacji zawodowej stosuje się dwa podstawowe mierniki: efektywność kosztową oraz efektywność zatrudnieniową. Dodatkowo ocenie podlegać może koszt uczestnictwa w formie aktywizacji. Mierniki te podlegają często krytyce głównie ze względu na sposób definiowania osób zatrudnionych po zakończeniu udziału w wybranych formach aktywizacji zawodowej. Krytyka ta dotyczy zwłaszcza wymaganego zbyt krótkiego okresu pracy, po którym osobę uznaje się za zatrudnioną. Sugeruje się zmiany, m.in. taką, aby okres ten wydłużyć nawet do dwóch lat od zakończenia udziału w programach aktywizujących. Chodzi o to, aby osoba bezrobotna uzyskała trwale zatrudnienie, a nie tylko tymczasowe. W roku 2015 dokonano zmian w definicji zakończenia udziału w aktywizacji i definicji zatrudnienia, co miało polepszyć jakość stosowanych mierników.

Celem monografii jest zaprezentowanie i zastosowanie wybranych metod statystycznych i ekonometrycznych do analizy efektywności podstawowych form aktywizacji zawodowej. Zastosowane metody umożliwiły również ocenę wpływu zmian wprowadzonych od 2015 roku na wartość informacyjną obu efektywności. Badanie przeprowadzono na podstawie zebranych danych statystycznych dotyczących efektywności kosztowej i zatrudnieniowej publikowanych w opracowaniach Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Ze wstępu

[spis]

Rozdział 1

Aktywizacja osób bezrobotnych

- 1.1. Aktywna polityka państwa na rynku pracy
- 1.2. Bezrobocie rejestrowane w Polsce
- 1.3. Stopa bezrobocia rejestrowanego w Polsce

- 1.4. Wydatki na aktywną politykę rynku pracy w Polsce
- 1.5. Podstawowe źródła finansowania aktywnej polityki rynku pracy
- 1.6. Formy aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych
- 1.7. Katalog podstawowych form aktywizacji zawodowej

Rozdział 2

Wybrane metody badania efektywności form aktywizacji zawodowej

- 2.1. Mierniki oceny skuteczności form aktywizacji zawodowej
- 2.2. Model regresji nieciągłej (*regression discontinuity design* – RDD)
- 2.3. Grupowanie metodą *k*-średnich
- 2.4. Porządkowanie liniowe obiektów z wykorzystaniem uogólnionej miary odległości (*Generalised Distance Measure*)

Rozdział 3

Wyniki analizy empirycznej efektywności form aktywizacji zawodowej

- 3.1. Ocena wpływu zmiany sposobu obliczania efektywności na ich wartość
- 3.2. Mapa efektywność kosztowa–efektywność zatrudnieniowa podstawowych form aktywizacji
- 3.3. Grupowanie powiatów według efektywności form aktywizacji zawodowej
- 3.4. Grupowanie województw według efektywności form aktywizacji zawodowej
- 3.5. Porządkowanie liniowe województw według efektywności form aktywizacji zawodowej
- 3.6. Wnioski z przeprowadzonych badań

Podsumowanie

Aneks

A1. Wybrane dane o bezrobociu i wydatkach na realizację programów na aktywizację osób bezrobotnych

A2. Efektywności kosztowe i zatrudnieniowe

A3. Mapy efektywność kosztowa–efektywność zatrudnieniowa

A4. Podział województw na jednorodne klasy według podstawowych form aktywizacji zawodowej

Bibliografia

Spis rysunków i tabel

Summary